A°. 1843. N°. 74.

DONDERDAG DEN 14den SEPTEMBER.

JE MAINTIENDRAI

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den* 12 *September* 1843.

Bij resolutie van den Gouverneur Generaal van den 11den dezer, No. 1125, is het Lid van den Kolonialen Raad G. L. RÖPERHOFF, in desselfs functiën geschorst, en bij resolutie van heden, No. 1129, het Heemraadschap der divisie *beneden Commewijne* provisioneel opgedragen geworden aan het Lid van den Kolonialen Raad J. ZAAL.

Voorts is bij resolutie van den 11den dezer, No. 1126, ten gevolge der terugkomst in de Kolonie van den Heer J. DE JAGER Ez., deze in desselfs functiën van Lid van den Kolonialen Raad hersteld en benoemd geworden tot Heemraad der divisie *boven Suriname* en *Thorarica* en zulks in plaats van den Heer J. C. DE CORDUA FREUDENBERG, wiens tijdelijke functien van Lid van den Kolonialen Raad en van Heemraad hebben opgehouden.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den* 11 *September* 1843.

Alzoo de navolgende personen zich bij requeste hebben geadresseerd, om *Brieven van Manumissie* voor Slaven, als:

1. ISAAC DEL PRADO, als Straatvoogd over- en voor de Slavin *Jabellie*, afkomstig van den Boedel van wijlen S. van HEIJSVLIET.
2. L. D. J. VAN BOMMEL nom. uxoris, voor de Slavin *Maria* en haren Zoon *Louis*.
3. J. J. BECK, voor de Slavin *Truitje* en hare Kinderen *Johanna* en *Koosje*; hem in eigendom toebehoorende.

Zoo worden al degenen, welke vermeenen mogten, redenen van oppositie te hebben, opgeroepen, om binnen den tijd van *drie* weken, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den* 11 *September* 1843.

(24771) Op heden is aanteekening gedaan van het voorgenomen vertrek uit deze Kolonie van LAMBERTUS DOMINICUS JOSEPHUS VAN BOMMEL en Echtgenoote. — En PIETER NOBEL.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

SCHEEPS-TIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN.

Den 9den dezer, het Schip Anna en Maria, Kapt. D. Steenveld, van Amsterdam, hebbende 43 dagen reis; Passagiers: de Heer Jan de Jager Ez. en Echtgenoot, Mejufvrouwen Sara Maria Elisabeth van Rossum, Delphina Jeanette Mathilda de Jager, Jacoba Jans, Martina Benneveld en de Heer George Halsteren.

IN TEXEL GEARRIVEERD:

Den 23sten Julij jl., het Schip Suriname, Kapt. B. van der Meij, van hier.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

(*Uittreksels uit de Hollandsche Couranten tot en met 27 Julij 1843.*)

FRANKRIJK.

PARIJS, 24 *Julij*.

Men verzekert, dat Engeland in dit oogenblik bij het Chineesche gouvernement aanzoek doet, om de vergunning te verkrijgen, Britsche kompagnien op te rigten, die zich met de uitgraving der goud- en zilvermijnen van China zouden belasten. Men weet, dat China, en vooral de noordwestelijke en zuid-oostelijke gedeelten van dat wijd uitgestrekte rijk, zeer overvloedig van mijnwerken van allen aard voorzien is, waarvan echter de uitgraving nog zeer weinig is gevorderd.

— Thans schijnt het zeker te zijn, dat de regent aan Seoane en Zurbano had bevel gegeven, Saragossa te verlaten en met verhaaste dagmarschen op Madrid aan te rukken, om zich van de personen der Koningin en harer zuster meester te maken, ten einde beide naar Cadix te voeren, hij zelf zoude hen te Baylen, op den weg naar Andalusie afwachten. Dit verklaart zijn driedaagsch toeven in gezegde plaats. Narvaez, van dit plan onderrigt, heeft hetzelve geheel verijdeld, door zich tegen Zurbano op te stellen.

Beiden waren nog onbekend met de gebeurtenissen, die te Cadix hebben plaats gegrepen, en die alle ontvoering der vorstinnen zouden onmogelijk maken, ook indien niet reeds de nationale garde te Madrid zelve had zorg gedragen, voor de veiligheid der twee vorstinnen te waken. Men mag dus met grond verwachten, dat Seoane en Zurbano geen nutteloos gevecht zullen beginnen, als zij van het Cadixsche pronunciamento en van het verzet der Madridsche nationale garde zullen kennis bekomen hebben. Het sedert drie dagen, met opzigt tot Madrid, stilzwijgen der telegraaf, zou grond geven, te gelooven, dat onze gissingen juist zijn en er geen gevecht tusschen de beide partijen zal hebben plaats gegrepen.

— De geschiedenis van den onderofficier der Spahis, vaandrig van den hertog d'Aumale, den Arabier Mohammed el Aboudi, die dezer dagen uit de handen des konings de decoratie van het legioen van eer heeft ontvangen, is een wezentlijke roman, gelijk men uit een enkelen trek zal ontwaren.

Als officier bij de geregelde ruiterij van Abdelkader woonde hij aan het hoofd zijner Khcaïala de plundering der stad Sidi Okbah bij, toen een jong meisje, een bloedverwant van onzen cheik El Arab Bou Aziz Ben Sannah, op het punt stond van de uiterste gewelddadigheden van woeste soldaten te ondervinden. Het jonge Arabische meisje ziet el Aboudi; zij ijlt tot hem en omklemt zijne voeten onder den uitroep: »ik stel mij onder uwe bescherming; gij zult toch niet dulden, dat eene dochter uit den bloede der Ben Sannah in uwe tegenwoordigheid worde onteerd." El Aboudi nam dit beroep op zijne menschlievendheid en eergevoel gunstig op. Misschien was zijn hart ook wel aangenaam ontroerd, toen hij het bekoorlijke gelaat van haar, die zijnen bijstand inriep, ontbloot aanschouwde. Hij bedekte haar met zijn bournous en verklaarde met die bedaarde geestkracht, welke hem kenschetst, den eersten den besten te zullen dooden, die de oogen mogt durven opslaan naar haar, welke hij van dit oogenblik af aan voor zijne levensgezellin verklaarde. El Aboudi bleef zijn woord getrouw; hij huwde het Arabische meisje.

Deze edele daad moest hem geluk aanbrengen; en inderdaad, verpligt geweest zijnde om zijn detachement te ontbinden ten gevolge van de nederlaag, waardoor el Berkani vernield werd, bood hij op raad van zijne jeugdige vrouw aan Frankrijk zijne diensten aan en voegde zich als gemeen ruiter bij het korps der Spahis. Een half jaar daarna was hij brigadier en in de maand Maart ll. sergeant majoor. In het gevecht bij Aïn Taguin bleef hij den prins gestadig ter zijde, boven wiens hoofd hij het driekleur-vaandel deed wapperen.

Het was bij het uiteengaan van den raad der ministers en in hun bijzijn, dat de koning aan dien schoonen 22 jarigen krijgsman, dien Abd-el-Kadel reeds driemaal had gedecoreerd, het ridderkruis overhandigde. El Aboudi, tot diep in de ziel bewogen, zwoer, dat de dood alleen hem van den prins zoude scheiden. »Ziedaar een eereteeken, zeide hij, hetwelk zooveel waard is als duizend van die, welke de emir uitdeelde." Toen later iemand hem vroeg waardoor hij dat kruis had verworven, antwoordde hij snel: »Mijne sabel heeft het mij verschaft en de hertog van Aumale heeft het voor mij verzocht van den grooten sultan der Franschen."

Terwijl El Aboudi nog in dienst van den emir was is hij het geweest, die den militairen onder-intendant Massot gevangen nam.

DUITSCHE POST.

ATHENE, 29 *Junij*.

In den toestand des lands heeft geene belangrijke verandering plaats gehad. De noodzakelijkheid van afdoende bezuinigingen in de uitgaven wordt ook door de bladen der oppositie erkend; zij vermanen het volk om geduld te oefenen, ofschoon zij het bejammeren, dat ook personen en huisgezinnen, die in den bevrijdingsoorlog over groote verdiensten jegens het land verworven hebben, door die bezuinigingsmaatregelen benadeeld worden. Over het algemeen straalt in de dagbladen eene genoegzame mate van vertrouwen op de beschermende mogendheden door, hetwelk echter gepaard gaat met den wensch, dat deze naauwkeuriger onderrigt mogten worden aangaande de wezentlijke behoeften van den Griekschen staat. Zonderling is hetgeen deze berigten melden aangaande eenige verschijnselen in het naburig Turkye. In Bitoglia was een Derwisch opgetreden, die opentlijk met luider stemme verkondigde, dat Christus de waarachtige God is, en komen zal om te oordeelen de levenden en de dooden. Ook elders hadden zich verscheiden Derwischen, van de secte van Ali, vertoond, die zich Kalenderiden en aanhangers van Christus noemden, bij de Muzelmannen in groot aanzien stonden en op sommige plaatsen zelfs als heiligen beschouwd werden.

PALERMO, 3 *Julij*.

Tijdens de groote artillerie-oefening, welke in de vorige week nabij onze stad plaats heeft gehad, woei een geweldige sirocco, waardoor vele soldaten ziek werden en weggevoerd moesten worden; ook een caissonswagen vloog in de lucht, ten

gevolge waarvan 16 artilleristen gekwetst werden; het aanhouden van dezen storm heeft tevens de viering belet van het jaarfeest van San Pietro op zee, hetwelk gewoonlijk in de haven wordt gevierd, die alsdan naar eene lichtzee gelijkt. De bedoelde storm had ook een loterij-gebouw beschadigd, weshalve eene wacht voor hetzelve werd geplaatst; kort daarop wilden de zoon van Prins Paterno en de graaf Ghibbellina door de bezetting heen dringen; de wacht wijst hen terug, zoo ook de soldaat aan eenen anderen ingang; daarop keeren zij naar den eersten terug, vragen of men hen niet kent en zeggen dat zij zonen van prinsen en hun officier zijn, de wacht blijft onverbiddelijk; daar op rukt Paterno den soldaat het geweer uit de hand en steekt hem met de bajonet in de wang, zich alstoen verwijderende; en nagenoeg 80 schreden voortgegaan zijnde velt een schot van den militair hem dood ter neder. De soldaat is voorloopig in hechtenis genomen.

Rome, 12 *Julij.*

Voor weinige dagen zijn verscheiden Poolsche geestelijken hier aangekomen, die allen te kennen geven, dat het Russische gouvernement het sints eenige jaren opgevatte stelsel, om het catholicismus in Polen door de staatskerk te verdringen, consequent en volhardend doorzet. Te gelijker tijd worden aanhoudend nieuwe klagten hier ontvangen, wegens de verdrukkingen, waaraan de Catholijken daar te lande zijn blootgesteld. Het is te begrijpen, welken onaangenamen indruk deze berigten juist thans veroorzaken, nu men te Petersburg het voornemen heeft laten blijken, om de goede verstandhouding met den H. Stoel te herstellen.

Berlijn, 15 *Julij.*

Hier aanwezige personen, die met het Koburgsche hof in betrekking staan, verzekeren, dat de onderhandelingen wegens het huwen van eenen prins uit het Koburgsche Huis met de 13jarige koningin van Spanje niet zijn afgebroken, maar integendeel reeds tot eene overeenkomst moeten hebben geleid, waardoor de huwelijks-vereeniging, indien de Spaansche natie geheel daarmede genoegen neemt, buiten allen twijfel zoude worden gesteld. Daar het niet waarschijnlijk is, dat van den kant der Spaansche natie tegenspraak hierop zal worden gemaakt en daarenboven de staatkunde van Engeland medebrengt om Fransche prinsen van den Spaanschen troon verwijderd te houden, zoo zoude Duitschland op geen zeer verwijderd tijdstip zeer wel een van deszelfs zonen ook op den Iberischen troon naast de koningin kunnen aanschouwen.

Koblentz, 20 *Julij.*

Den 24sten dezer zal eene vreesselijke misdaad hier voor de assises ter behandeling komen. De eigen vader en de tweede moeder van een kind zijn, namelijk, beschuldigd, dit door vreesselijke mishandelingen en geheele onthouding van voedsel vermoord te hebben. Deze onmenschen zouden het opgesloten en uitgehongerde kind, om het ongelukkige slagtoffer een smartelijker en zekerder einde te bereiden, een stuk brood en een lepel soep voor den mond hebben gehouden, om door de reuk der spijzen eene hevige begeerte naar dezelve bij het kind op te wekken, en als het er naar happen wilde, het voedsel snel weder teruggenomen hebben. Toen het kind, weinige oogenblikken voor deszelfs dood, om een stuk brood smeekte, moeten zij het zelfs geweigerd hebben. De ligchamelijke mishandelingen moeten zoo verregaande geweest zijn, dat, naar de verklaring der met het onderzoek belaste artsen, het geheele ligchaam des kinds slechts eene wonde vertoonde. Deze gruweldaad is in het district Adenau gepleegd, en men vraagt met regt, hoe in onzen staat, bij eenige oplettendheid der policie, zoo iets kon plaats vinden? De uitslag der teregtstelling zullen wij mededeelen.

Dusseldorp, 21 *Julij.*

De *Triersche Zeitung* laat zich uit Parijs van 17 Julij het volgend schrijven. Hier ontvangen brieven uit Petersburg gewagen van eene kleine revolutie aan het Russische hof. Keizer Nicolaas heeft plotseling al de personen, die bij het gebeurde met zijnen vader, keizer Paul, betrokken waren, uit zijne nabijheid en van het hof verwijderd. Zelfs hunne bloedverwanten, zonen, neven, enz. zijn door dezen banvloek getroffen. Alexander had na zijne troonsbestijging het voorgevallene schijnbaar vergeten, en de schuldigen in zijne nabijheid behouden; doch weinige jaren daarna werden zij verbannen. Eerst in het jaar 1812 zag men de Zoubows, Tatschwills, Pahlens en Orlows wederom in den generalen staf verschijnen. Een onlangs te Parijs in het licht gekomen werk heeft deze zaak thans onder keizer Nicolaas, nu zij ganschelijk scheen vergeten te zijn, weder opgehaald. De graaf Pahlen werd van het gezantschap te Parijs teruggeroepen en thans uit Petersburg op reis gezonden door het buitenland, hij begeeft zich vooreerst naar Carlsbad. Andere personen werden naar hunne goederen verbannen. Keizer Nicolaas wil van nu af aan den sterfdag van Keizer Paul jaarlijks door eene groote lijkdienst doen vieren.

Voor het Hof van appèl te Bologna heeft de volgende belangrijke regtszaak gediend. In het eind van het jaar 1841 verdween de heer Antonio Gagnirao, een rijk koopman van Ferrara. Na eenigen tijd vond men zijn lijk in het bosch met alle teekenen van geworgd te zijn en met verschillende kwetsuren en kneuzingen, die aanduidden dat hij zich bij zijn sterven tegen een of meer personen, moest verdedigt hebben. Het vermoeden viel gelukkig terstond op de ware schuldigen, twee personen, die reeds vroeger in handen der justitie geweest en door Gagnirao in zijn dienst gebruikt waren. Toeti en Reglucci bekenden terstond de misdaad, maar dat zij daartoe gehuurd waren, en wel voor weinig geld. Het was door de eigene schoonzuster van Gagnirao, mevrouw Birgando, weduwe van eenen rijken landeigenaar, eene vrouw niet minder merkwaardig door hare groote schoonheid, dan door hare talenten en geest. Deze beschuldiging verkreeg eenige waarschijnlijkheid, naardien Gagnirao een testament gemaakt had, waarbij hij de twee kinderen van de Weduwe Birgando tot zijne universele erfgenamen had aangesteld, in geval hij zonder nakomelingen kwam te sterven, en dat hij kort geleden het voornemen had opgevat, om eene zijner dienstmaagden te huwen. Zij werd gevat en met hare medepligtigen en beschuldigers voor het crimineele Hof te Ferrara gebragt, alwaar de aanklagt door vier andere getuigen zoo versterkt werd dat er bij de regters geen twijfel overbleef. Zij werd met de beide moordenaars tot eene voorbeeldige doodstraf veroordeeld, d. i. met het bijvoegsel van voor de deur eener kerk met de strop om den hals boete te doen en eenigen tijd aan de kaak te staan. Er werd door de drie veroordeelden aan het Hof te Bologna geappelleerd. Men twijfelde niet aan de bekrachtiging van het vonnis, en hare advokaten rekenden zich gelukkig, indien zij de straf het naast aan den dood voor haar hadden kunnen verwerven. Dan wat gebeurd er? Vier getuigen hadden in de eerste instantie gedeponeerd, dat de Weduwe Birgando haren schoonbroeder door Toeti en Reglucci had doen vermoorden. Van deze vier stierven er twee hunnen natuurlijken dood weinige dagen vóór het begin der debatten te Bologna; de derde deed denzelfden morgen eenen val van zijn paard, die hem deed omkomen. De vierde, een molenaar Carlizzi, stelde zich voor het Hof en herhaalde zijne vroegere verklaring. Daar de omstandigheden in dit geval bijzonder zwaarwigtig waren, wekte de President hem ernstig op, om wél te bedenken, wat hij zeide. Carlizzi hief daarop zijne handen ten hemel en zeide, dat, zoo hij geene waarheid gesproken had de dood hem terstond treffen mogt! Op deze woorden viel hij ter aarde, door eene doodelijke beroerte getroffen. Men kan zich voorstellen, welk eenen indruk dit maakte; de zitting werd opgeheven en uitgesteld tot den volgenden morgen. In de zitting van dezen dag gaf het Hof een arrest, hetwelk de weduwe niet schuldig verklaarde en de doodstraf over Toeti en Reglucci uitsprak. De fiskaal eischte echter, dat de gevangene vooreerst nog zes maanden zoude opgesloten blijven ten einde de waargenomen te worden, en voor het geval, dat men nieuwe bewijzen tegen haar vinden mogt. Hare advokaten verzetteden zich tegen deze buitengewone bepaling, welke evenwel door het Hof aangenomen is, daar deze maatregelen in het belang der openbare orde was. Zij werd dien ten gevolge weder naar hare gevangenis terug gebragt.

ADVERTISSEMENTEN.

Paramaribo, *den* 13 *September* 1843.

(24723) Alzoo H. A. BUHK, als Gemagtigde van de Weduwe DIRK ANNE ENGERT geb. S. J SAS, en van LOUWERENS JACOBUS ENGERT, zich aan het Collegie van Commissarissen tot de *Onbeheerde Boedels* heeft geadresseerd, met verzoek om de af- en overgifte der Nalatenschap van wijlen CAROLUS MARTINUS ENGERT Dirkzoon; zoo worden degenen die vermeenen mogten redenen van oppositie daartegen te hebben, opgeroepen, om binnen den tijd van *drie* weken, na dato dezes zich deswegens bij gemotiveerde memorie aan het Collegie voormeld te adresseren; zullende na verloop van dien termijn op dat verzoek worden beslist, als het Collegie zal vermeenen te behooren.

De Secretaris,
F. C. COBLIJN.

(24754) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Vrijdag den 15den September 1843, des voormiddags om *half negen* ure, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden uit gemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

Het *HUIS* en *ERF*, gelegen aan de *Kromme Elleborg Straat*, La. A. No. 138; aankomende J. P. TAFARES.

Paramaribo, den 13 September 1843.
T. M. SCHOTBORGH.
Exploicteur.

(24774) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Vrijdag den 15den September 1843, des voormiddags om *half negen* ure, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden, uit gemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

Eenige *MEUBILAIRE GOEDEREN*; aankomende J. G. J. HELMCKE.

Paramaribo, den 13 September 1843.
T. M. SCHOTBORGH.

(25820) Van Plantaadje *de Nieuwe Grond*, wordt bij inschrijving, (het hoogste bod goedgekeurd zijnde) te Koop aangeboden:

p. m. 1700 ℔ gebroken } *KOFFIJ,*
» » 150 » gruis }

welke in de Waag te zien is.—De inschrijvings billetten zullen worden aangenomen ten Kantore van H G ROUX, tot HEDEN des morgens ten *elf* uren, en door den Kooper ƒ 1-20 voor elke ledige Zak worden betaald.

Paramaribo, den 14 September 1843.

(25821) Bij de ondergeteekende is nog *à Contant*, voor zeer billijke *prijs* te bekomen:

Kasseer VLEESCH, WORST; Lijn- en Patent Olie, aangemaakte Witlood, roode Tigchels en diverse andere GOEDEREN meer.

D. J. SANCHES.

Te Paramaribo, *bij* J. J. ENGELBRECHT.